

Ημέρα πένθους για τους Έλληνες του Πόντου η

Τη

Μεγάλη Παρασκευή, δεν έτρωγαν ούτε ελάδ' και ήταν ημέρα μεγάλου πένθους για τους Έλληνες του Πόντου.

Τα μαγαζιά ήταν κλειστά και οποιαδήποτε ενασχόληση με εργασία την θεωρούσαν αμαρτία. Οι καμπάνες χτυπούσαν πένθιμα και τα κορίτσια στόλιζαν τον Επιτάφιο, τραγουδώντας το μοιρολόγι της Παναγίας.

Ένας λαϊκός θρήνος της Μεγάλης Παρασκευής, αφιερωμένος στον ψυχικό σπαραγμό της Παναγίας, που τα Πάθη της προκάλεσαν. Ο Ποντιακός Ελληνισμός μ' αυτό το μοιρολόγι, όπως και σ' άλλα μέρη του μητροπολιτικού κέντρου, παρακολουθεί τη μητέρα του Χριστού από τη στιγμή που πληροφορείται τα γεγονότα της σύλληψης του γιού της και περιγράφει τις αντιδράσεις της. Διασώζει επίσης τη δραματική σκηνή της παρουσίας της Θεοτόκου μπροστά στο σταυρωμένο Χριστό και την τελευταία συζήτησή της μαζί του:

Δέντρον, δέντρον ξεφάντων,
δέντρον ξεφαντωμένον,
σην κόρφην κάθεσαι ο Χριστόν,
σην ρίζα η Παναΐα,
σ' άκρας κάθουν οι άγγελοι,

σα φύλλα οι προφητάδες
κι έψαλλ'ναν κι επροφήτευαν
και του Χριστού τα πάθη.
Ψάλλ' ο Μωυσής, ψάλλ' ο Δαβίδ,
ψάλλ'νε κι οι προφητάδες,
ψάλλε κι εσύ Ιάκωβε
και αδελφέ Κυρίου,
ψάλλε κι εσύ Παράδεις
μετά των αρχαγγέλων.
Σήμερον μαύρος ουρανός,
σήμερον μαύρ' ημέρα,
σήμερον όλοι θλίβονται
και τα βουνά λυπούνται,
σήμερον έβαλαν βουλήν
οι άνμοι Εβραίοι,
οι άνομοι και τα σκυλα
οι τρισκαταραμμένοι
για να σταυρώσουν τον Χριστόν
τον πάντων βασιλέα.
Ο Κύριος ηθέλησε
να μπει σε περιβόλι
να λάβει δείπνον μυστικόν
για να τον λάβουν όλοι.
Κι η Παναγία η Δέσποινα
καθόταν μοναχή της,
την προσευχή της έκανε
για το μονογενή της.
Φωνή εξήλθ' εξ ουρανού
κι απ' αρχαγγέλου στόμα,
σώνουν, κυρά μου, οι προσευχές,
σώνουν και οι μετάνοιες
και τον υιόν σου πιάσανε
και σου χαλκιά τον πάνε.
Καρφιά, χαλκιάντ', φκιάσατε δυο,
καρφιά, φκιάσατε πέντε,
βάλτε τα δυο σα χέρα του
και τ' άλλα δυο σα πόδα,
το πέμπτο το φαρμακερό
βάλτε το σην καρδάν του.

Ένας υιός μονογενής
κι ατός έν' καρφωμένος,
ένας υιός μονογενής
κι ατός έν' σταυρωμένος.
Σαν τ' άκουσε η Παναγιά
λιγοθυμά και ρούζει,
σταμνί νερό της ρίξανε,
τρία κανάτα μόσκον,
αλείφ'ν ατέν ροδόσταγμαν,
έκι έρται ο λογισμός ατ'ς.....

Τα λουλούδια του Επιταφίου τα έπαιρναν στο σπίτι τους και τα φύλαγαν στο
εικονοστάσι για να θυμιατίζουν μ' αυτά τα άρρωστα παιδιά.

Πηγή: pontos-news.gr